

IN DE SERIE:
GROTE ORKESTEN II

ntr: 65
Zaterdag
Matinee
grenzeloos nieuwsgierig

27 SEPTEMBER 2025 | 14.15-16.30 UUR

Dodeneiland en een tragedie in Florence

Radio Filharmonisch Orkest

Karina Canellakis dirigent

Josef Wagner bariton (Simone)

Nina van Essen mezzosopraan (Bianca)

Attilio Glaser tenor (Guido Bardi)

Johannes Brahms 1833-1897

Tragische ouverture in d opus 81 (1880)

Sergej Rachmaninov 1873-1943

Dodeneiland opus 29 (1909)

pauze

Alexander Zemlinsky 1871-1942

Eine florentinische Tragödie opus 16 (1915-1916)

opera in één akte

libretto: Alexander Zemlinsky, naar Oscar Wilde's
A Florentine Tragedy (Duitse vertaling: Max Meyer-
feld)

première: Stuttgart, Hoftheater, 30 januari 1917

In de Spiegel:
toelichting
Laura Roling
Spiegelzaal
13.40-14.05 u

Tragedies?

Ooit bestonden er afdelingen 'ernstige muziek' (EM) bij de publieke omroeporganisaties. Live verslaggeving in beeld en geluid vergde veertig jaar geleden nog een flinke technische operatie, en dan stond 'EM' garant voor de eerste stemmige klanken bij ongelukkige gebeurtenissen van nationale betekenis.

Maar ook de 'Vrolijke grollen van Tijl Uilenspiegel' (Strauss) en 'Een muzikaal lolletje' (Mozart) of heel soms zelfs de 'Waarlijk slappe preludes (voor een hond)' van Erik Satie waren bij de klassieke radio te horen. 'Ernstig' stond niet tegenover 'lichtvoetig', maar betekende 'serieus te achten' (*ernsthaft*) in plaats van 'louter verstrooiend' (*unterhaltend*) – een onderscheid dat vooral sinds de negentiende eeuw gemaakt werd. De drie werken van vandaag neigen alleen al door hun titel naar het 'ernsthafte'.

Brahms – Tragische ouverture

Toen Brahms in 1880 zijn *Tragische ouverture* voltooide, was hij een gevestigd componist. Na lang aarzelen had hij zijn eerste twee symfonieën voltooid, en ook *Ein deutsches Requiem*, zijn *Eerste pianoconcert* en het *Vioolconcert*. Brahms schreef het stuk als tegenhanger van de *Akademische Festouverture*, waarmee hij zijn benoeming tot ere doctor van de universiteit van Breslau luister bijzette, al lijken de eerste schetsen te stammen uit 1860, van kort na de première van zijn *Eerste pianoconcert*.

Open en opgeruimd als de feestouverture was, zo dramatisch is deze 'tragische'. De componist worstelde met de titel ('dramatische' of toch 'tragische?'), maar het woord 'ouverture' was duidelijk: een enigszins vrije vorm, met een middendeel dat trager gespeeld wordt dan opening en slot, net als in veel Italiaanse opera-ouvertures in de vroege negentiende eeuw, de vorm waaruit de zelfstandige 'concertouverture' en het symfonische gedicht à la Liszt – en Rachmaninovs *Dodeneiland* – voortkwamen.

Zo'n symfonisch gedicht heeft meestal een buitenmuzikale connotatie: bijvoorbeeld een schilderij of een gedicht vormen het uitgangspunt. Maar bij Brahms die, behalve met de nieuwe harmonische vondsten, weinig met Liszts vernieuwingen ophad, lijkt er geen programma voorhanden, al spreken sommige bronnen van een Faust-project dat nooit van de grond kwam. 'Tragisch' is uit-

Arnold Böcklin
Toteninsel (1883),
Alte National-
galerie Berlin

eindelijk de term die Brahms koos – 'als in een tragedie': spannend, vol contrasten tussen zangerige melodielijnen en korte, hoekige akkoorden. Je hoort het al in de openingsmaten...

Rachmaninov – Dodeneiland

Die Toteninsel: een reeks van vijf schilderijen van de Zwitser Arnold Böcklin (die de titel niet zelf bedacht had, dat deed de kunsthandelaar). Sergej Rachmaninov kende Böcklins beelden aanvankelijk alleen van een zwart-witreproductie, en achteraf moest hij bekennen dat hij die nog aangrijpender vond dan het origineel: de morbide beeltenis van de man die een dode naar een verlaten eiland in een meer roeit. De donkere kleuren van Rachmaninovs *Dodeneiland* zijn wellicht een muzikale reflectie van die reproductie.

De melodie van het gregoriaanse *dies irae* – 'de dag des toorns', onderdeel van de katholieke dodenmis – vormt de kiem van het merendeel van de melodische bewegingen in het stuk. In een lichtschommelende 5/8-wankeling hoort men de golven tegen de roeiboort van de man. Is het Charon die zijn passagiers over de Styx zet? Het is hoorbaar hoe de boot na een mistige oversteek het Eiland der doden bereikt. De ziel denkt een laatste maal gepassioneerd terug aan het voorbije leven. De dood – gesymboliseerd door het *dies-irae* motief – is echter onverbiddelek en de veerman, nadat hij zijn vracht aan wal heeft gezet, keert zijn boot en verdwijnt in de duistere nacht.

Een leuke vraag blijft altijd: hoe zou je de muziek interpreteren als je het verhaal (en de relatie met de dodenmis) erachter niet zou kennen? Een ding is zeker: het blijft een mooie, maar weinig vrolijk stemmende compositie. Zonder tekst en uitleg mis je echter een deel van het programma, van de bedoeling van de componist. Een muziekstuk wordt pas programmatisch als de componist of anderen dat willen.

Dat schijnt bij vocale muziek iets gemakkelijker.

Zemlinsky – Eine florentinische Tragödie

De Oostenrijker Alexander Zemlinsky, anderhalf jaar ouder dan Rachmaninov, drie jaar jonger dan Arnold Schönberg – én diens leraar en zwager, en bijna had Alma Werfel hém, hoopte hij, en niet Gustav Mahler getrouwd – raakte een beetje vernalen tussen de raderen van de tijd. Teveel Gustav Klimt voor de hemelbestormers, teveel Egon Schiele voor de laat- en postromantici, en, hoewel katholiek opgevoed, te joods om in bruinzwart Europa te kunnen overleven. In december 1938 bereikten zijn vrouw en hij New York. Getraumatiseerd, hij ernstig ziek. In maart '42 blies hij zijn laatste adem uit. Serieus componeren kon hij in Amerika niet meer.

Zemlinsky schreef een niet al te groot, maar rijk oeuvre, met operatitels als *Der Zwerg* 1922, *Der Kreidekreis* 1933 en *Der König Kandaules* 1938 (bijna voltooid). Bij leven haalde *Der Traumgöрге* 1906 het podium niet. *Eine florentinische Tragödie* 1916 wél. De basis voor deze eenakter vormde *A Florentine Tragedy* van Oscar Wilde, waarvan het manuscript tijdens diens gevangenschap wegens homoseksualiteit in 1895 uit zijn studeerkamer was ontvreemd; het werk werd onaf (zonder openingsscène) teruggevonden. In een vertaling van Max Meyerfeld beleefde het toneelstuk in 1906 zijn wereldpremière in het Deutsches Theater in Berlijn. Een criticus van het *Algemeen Handelsblad* was er toen bij en schreef voor de krant van 15 januari geringschattend:

'Om het stukje ontbrandde reeds gisteravond een hevige strijd tusschen verschillende critici; enkelen verhieven het tot in hoogen literairen hemel, anderen riepen: in den put er mee. Allen konden het er nog wel over eens zijn, dat het verbluffende slot met zijne geforceerde eigenaardige pointe de stemmingsvolle schoonheid van het geheel tamelijk bederft, en die pointe was 't dan ook, die in 't publiek de oproerlingen en de réserve-troepen in 't veld riep.'

De componisten Giacomo Puccini en Ferruccio Busoni toonden belangstelling voor het onderwerp. Puccini achtte het verhaal persoonlijker en waarachtiger dan in Wilde's *Salome* maar kreeg

zijn uitgever niet mee in zijn bewondering. Busoni zag uiteindelijk geen muziek in het verhaal, en vooral het slot schrikte hem af. Het was Zemlinsky die Wilde's werk tot een opera maakte.

Zemlinsky schreef er vooral in de zomermaanden van 1915 aan; de rest van het seizoen was hij te druk als dirigent van het Neues deutsches Theater in Praag. Pas een jaar later – het was oorlog – kreeg hij de rechten voor het gebruik van de tekst rond. Maar liefst vier theaters, in Stuttgart, Praag, Wenen en Graz, zetten het werk in 1917 op het affiche. Tot 1928 stond de opera nog op enkele Duitse en Zwitserse podia, om dan geruisloos te verdwijnen. Op een radio-uitvoering in Bern in de jaren vijftig na werd de muziek niet meer gehoord, totdat de componist rond 1980 min of meer werd 'herontdekt'. *Eine florentinische Tragödie* beleefde zijn Nederlandse première in de Matinee van 13 oktober 1986; Jard van Nes was achteraf niet erg gelukkig met haar versie van Bianca, toen.

Zemlinsky's orkest klinkt weelderig als dat in *Salome* van Strauss uit 1905. Het schittert en glanst als stoffenkoopman Simone zijn waar aanprijst – Bartóks *Blauwbaards burcht* was nog niet publiekelijk uitgevoerd. De muziek is vanaf Simone's eerste optreden dreigend. En als hij, bijna-morbide, een luxe gewaad beschrijft – 'Aus Perlen ganz der Kragen, wie Mücken dicht zur Nacht im Sommerstraßen und weiss als der Mond den Tolle früh durch Kerkerstäbe sehen' – verklankt het orkest de tralies van het cachot met de stugge staafjes van een xylofoon.

Het verhaal, typerend voor Wilde en het latere expressionisme, zal na #MeToo niet onmiddellijk aanspreken. De verhouding man-vrouw is scheef. Maar: doelbewust. En evenzeer de verhouding tussen 'oud' en 'nieuw' geld, tussen nieuwe en gevestigde macht. Zijn Zemlinsky – en Wilde – daarmee toch (weer) actueel?

Alexander Zemlinsky

Simone: 'Ist die ganze mächtige Welt in dieses Zimmers Umfang eingengt?'

'Vind je de godganse wereld terug binnen het formaat van deze kamer?'

Synopsis

Florence, zestiende eeuw. Het huis van de stoffenkoopman Simone

Als hij 's avonds onaangekondigd van een handelsreis terugkeert, treft Simone zijn vrouw Bianca aan met de jonge Florentijnse edelman Guido Bardi. Er volgen enige plichtplegingen over en weer, maar de spanning is om te snijden. Simone geeft er een draai aan en probeert zijn vermoede tegenstrever zijn onverkochte waar aan te smeren: een stof die hem goudgeld gekost heeft, zijn zuurverdiende geld.

Lachend, enigszins gerustgesteld – of uit de hoogte? – gaat Guido akkoord met de aankoop. Vervolgens zet Simone hem op z'n nummer met nóg een aanbieding die hij niet kan laten lopen: een uiterst rijk versierd Venetiaans staatsgewaad. Bianca, jij kunt hem wel overhalen, toch? – dan delen we de winst!

Dan breekt een ware strijd uit tussen de handelaar en de betrapte, tussen liefde en *business opportunity*. Voor het gigantische bedrag dat Guido biedt om van het gedoe af te zijn, kan Simone hem zijn hele huis wel overdragen. Ook Bianca? – vraagt Guido? Nee, meent Simone: zij hoort niet bij de 'inboedel': zij is een hoge prins immers niet waard en alleen voor het huishouden gemaakt, voor het spinnen, 'niet waar, lief vrouw-je?'

[In het orkest draait het spinnenwiel. Dat lijkt niet dat van Goethes en Schuberts Gretchen; eerder dat van Penelope die haar belagers op afstand houdt door haar handwerk niet af te maken.]

Bianca moet maar een doodskleed voorbereiden, meent Simone, or whatever... Ze weigert.

Simone start een tirade over oneerlijke handelspraktijken uit Engeland. 'Darf der Fremde, der im Lande lebt, uns listig den Verdienst zu rauben suchen?' Guido sputtert nog tegen: handel is toch niet zijn zaak? Bianca doet nog een duit in het zakje: waar beschuldig je de prins nu van? Maar Simone oreert verder over een mogelijke oorlog en trekt zich dan terug in een andere kamer.

'Du kennst die Welt nicht...'

Bianca uit haar woede over de 'platte verkoper'. De geest van Guido fluistert haar in zich niets van deze vent aan te trekken, maar Simone heeft haar zachtjes uitgesproken gedachten gehoord. Dus zegt hij zijn vrouw: wie verdient nou de dood, je man of je minnaar? – 'Du kennst die Welt nicht...'

'Musik heilt ihren Wahnwitz'

Dan roept Simone: Hé, prins, zie ik nu dat je een luit hebt meegenomen? Speel!

[Driedelige maat, als in een wals, de ver-

leidings- en liefdesdans bij uitstek, uitlopend op een bijna morbide La valse à la Ravel, die dan nog niet geschreven is.]

Speel! Verlok de ziel toch! 'Musik heilt ihren Wahnwitz' – zo fraai is mijn vrouw toch ook niet?

Simone besluit Guido dronken te voeren, al zegt hij te willen verhullen hoe hij zijn tegenstander beledigt. Ondertussen: een vlek op het tafelkleed? Zegt men niet: waar wijn vergoten wordt, wordt bloed vergoten!? Kletspraat? Of toch niet?

Guido bezingt tevergeefs Bianca's schoonheid. Simone trekt zich verbittert terug naar zijn tuinen. Guido – 'wat verveelt die kerel me' – belooft zijn geliefde bij het morgenrood terug te keren. Schommelende melodieën – *het lijkt wel Rachmaninov ;-) –* alom: Bianca blijft nadromen over haar onmogelijke toekomst, en Guido fantaseert op zijn (rijke) manier (scharlaken, paarden, sneeuw op donkerrode rozen...) mee.

Kort voor de klok middernacht slaat, grijpt Simone in. De fakkel die zijn vrouw moet halen is onvoldoende om de versleten trappen te verlichten – zal Guido niet vallen als hij hem uitgeleide doet? Zijn mantel en zwaard krijgt hij nog aangereikt – wat een mooi, scherp zwaard! Maar, roept hij: 'Wer mir irgend etwas stiehlt, das mir gehört, und wär's auch nur der schlechteste Teller,

davon ich meinen Hunger füttere, setzt Seel und Leib aufs Spiel bei seinem Frevel und stirbt!'

'Ein Ritz, nichts mehr!'

Het loopt onvermijdelijk uit op een zwaardduel. Bianca wenst een goede afloop voor Guido. Simone wordt geraakt: 'Ein Ritz, nichts mehr.' *[It's just a flesh wound!]* In het donker vechten ze verder met dolken; uiteindelijk keelt Simone zijn tegenstander.

'Warum hast du mir nicht gesagt, daß du so stark?'

In het maanlicht aanschouwt Bianca het gruwelijke tafereel en kiest begeesterd – voor haar man: 'Waarom wist ik niet dat je zo sterk was?' *[Apotheotische geluiden uit het orkest.]* Simone: 'Waarom heb je mij niet verteld hoe mooi je eigenlijk bent?' Bianca zijgt op haar knieën neder en kust haar geliefde.

'Warum hast du mir nicht gesagt, daß du so schön?'

Ende der Oper, aldus de partituur. Maar niet het eind van het verhaal. Wilde was actueel in 1895, Zemlinsky in de Eerste Wereldoorlog. En alles tezamen? Zoals Simone zich, halverwege de opera, de vraag stelt: 'Ist die ganze mächtige Welt in dieses Zimmers Umfang eingeeengt?'

Uitvoerenden

Karina Canellakis | dirigent

- sinds 2019 chef-dirigent Radio Filharmonisch Orkest
- vaste gastdirigent London Philharmonic Orchestra
- dit seizoen: optredens bij Lucerne Festival en Musikfest Berlin (Boulez 1925-2025), bij de Wiener Philharmoniker (Mozartwoche Salzburg) en met *Blauwbaards burcht* (Bartók) Staatsoper Hamburg
- Grammy-nominatie voor Bartók-cd met RFO
- eerder: *Der Rosenkavalier* (Strauss, Santa Fe), *Dialogues des carmélites* (Poulenc, Théâtre des Champs-Élysées)
- begon loopbaan als violist, groeide op in New York
- won in 2016 Sir Georg Solti Award

Josef Wagner | Simone

- bariton, Oostenrijker
- optredens als Jochanaan (Strauss *Salome*, Stockholm & Stuttgart), Jevgeni Onegin (Helsinki), Fliegende Holländer (Deutsche Oper Berlin & Wenen), Athanaël (*Thaïs*, Theater an der Wien), Kurwenal (*Tristan und Isolde*, Festival d'Aix-en-Provence), Wotan (*Das Rheingold*, Bern)
- concertrepertoire: van passiezettingen uit de barok, oratoria van Haydn en Mendelssohn tot werk van nu
- dit seizoen debuteert bij Bayerische Staatsoper München als Don Pizarro (*Fidelio*) en Klingsor (*Parsifal*)
- **EERDER IN DE MATINEE** Martin *Der Sturm* (Sebastian, 2008), Spontini *Olympie* (Antigone, 2016)

Nina van Essen | Bianca

- Nederlandse mezzosopraan, was 2019-2024 verbonden aan Staatsoper Hannover
- in het voorbije seizoen o.a. Siebel (Gounod's *Faust*) en Hermia (Brittens *Middsummer night's dream*)
- eerste prijs én prijs voor beste vrouwenstem op het Concorso Lirico Internazionale di Portofino 2023
- optredens in La Scala, Théâtre des Champs-Élysées, De Nationale Opera en Theater an der Wien
- **EERDER IN DE MATINEE** Delius *A village Romeo and Juliet* (3 rollen, 2018)

Attilio Glaser | Guido Bardi

- Italiaans-Duitse tenor
- dit seizoen Erik in *Der fliegende Holländer* (Hamburg) en Don José in *Carmen* (Semperoper)
- in zijn thuis theater – de Deutsche Oper Berlin – Lohengrin, Adorno (*Simon Boccanegra*), Pinkerton (*Madama Butterfly*), Don José, Rodolfo (*La bohème*) en Parsifal
- eerder rollen van o.a. Mozart, Wagner en Verdi in Theater an der Wien, de Wiener Staatsoper en de Brusselse Munt, bij de Bayreuther Festspiele, en als Max in *Der Freischütz* (Bregenz Festspiele 2025)

Radio Filharmonisch Orkest

- opgericht in 1945 door Albert van Raalte
- treedt vooral op in de omroepseries NTR ZaterdagMatinee en AVROTROS Vrijdagconcert
- chef-dirigent sinds 2019: Karina Canellakis
- haar voorgangers o.a. Paul van Kempen, Bernard Haitink, Jean Fournet, Hans Vonk, Edo de Waart, Jaap van Zweden en Markus Stenz
- vaste gastdirigent sinds 2023: Stéphane Denève
radiofilharmonischorkest.nl

Radio Filharmonisch Orkest

chef-dirigent Karina Canellakis

ere-dirigent Edo de Waart

vaste gastdirigent Stéphane Denève

eerste viool

Nadia Wijzenbeek
Dimitar Tchernookov
Alexander Baev
Fred Gaasterland
Maria del Mar Escarabajal Baaden-
huijsen
Alberto Facanha
Johnson
Mariska Godwaldt
Josje ter Haar
Masha Iakovleva
Kerstin Kendler
Pamela Kubik
Leonie Mensink
Pedja Milosavljevic
Gerrie Rodenhuis
Romina Engel
Hannah Solveig
Gramss

tweede viool

Lydia Umlauf
Matthijs van der Wel
Sarah Loerkens
Esther de Bruijn
Filipe Fernandes
Julia Kleinsmann
Dana Mihailescu
Renate van Riel
Alexander van den Tol
Nika Toskan
Eveline Trap
Nina de Waal
Carien de Bakker
Iina Laasio

altviool

Francien Schatborn
Huub Beckers
Arjan Wildschut
Sabine Duch
Marije Helder
Annemijn den Herder
Annemarie Konijnen-
burg
Joao Alvares Abreu
Javier Rodas San-
chez
Lotte de Vries
Ewa Wagner
Francesca Wiersma

cello

Michael Stirling
Anton Istomin
Eveline Kraayenhof
Winnifred Beldman
Mirjam Bosma
Crit Coenegracht
Anneke Janssen
Ansfried Plat
Rebecca Smit
Arjen Uittenbogaard

contrabas

Andres Vela
Servaas Jessen
Annika Pigorsch
Jim Schultz
Sjeng Schupp
Ella Stenstedt
Stephan Wienjus
Larissa Klipp

fluit

Kersten McCall
Susana Lopes Fer-
reira
Maike Grobdenhaar

hobo

Juan Mendoza
Bisogni
María Dolores Marti-
nez Garcia
Yvonne Wolters

klarinet

Frank van den Brink
Esther Misbeek
Diede Brantjes
Sergio Hamerslag

fagot

Jos Lammerse
Marlene Schwärzler
Edgars Karpenskis
Allažs

hoorn

Annelies van Nuffelen
Toine Martens
Frédéric Franssen
Margreet Mulder
Rebecca Grannetia
Lidia Olthoff

trompet

Tianyu Wang
Hans van Loenen
Raymond Rook
Niek Jacobs

trombone

Niels Jacobs
Tim Ouwejan
Pelle van Esch

tuba

Bernard Beniers

pauken

Mark Haeldermans

slagwerk

Hans Zonderop
Vincent Cox
Esther Doornink

harp

Ellen Versney

celesta

Stephan Kiefer

mandoline

Marco Ludemann

Méér Rachmaninov

1 NOVEMBER 2025, 14.15 uur

La valse en andere dromen

Radio Filharmonisch Orkest

Bar Avni dirigent

Isata Kanneh-Mason piano

Rachmaninov Derde pianoconcert

Prokofjev Rêves

Huang The butterfly exchange
(opdrachtwerk Theater und Philhar-
monie Essen, China National Centre for
the Performing Arts en NTR Zaterdag-
Matinee, Nederlandse première)

Ravel La valse

In een mix van stijlen verkent de jonge
dirigente Bar Avni verschillende droom-
werelden.

Lieflijk met duistere randjes

Bar Avni, winnares van het dirigenten-
concours La Maestra in Parijs 2024,
leidt het Radio Filharmonisch in de mij-
meringen van een jonge Prokofjev. Zijn
compositie *Rêves* is overwegend lieflijk,
maar heeft duistere randjes. Minder on-
schuldig is *La valse* van Ravel, gesitu-
eerd in het Wenen van weleer. Het be-
gint sprookjesachtig, maar ontwikkelt
zich tot een koortsvisioen. Velen zagen
hierin een parallel met de verwoesting
van het oude Europa door de Eerste We-
reldoorlog.

Realiteit en illusie

Hoogtepunt is een nieuw werk van de
Chinees-Amerikaanse componist Hu-
ang Ruo. Voor zijn werken put hij uit zo-
wel traditionele Chinese muziek als uit
westerse avant-garde, rock en jazz. In
The butterfly exchange verkent hij de
grenzen van realiteit en illusie. Uit-
gangspunt is iemand die droomt over
een vlinder die droomt dat hij een mens
is. Zo'n gegeven staat garant voor rijke
kleur- en klankeffecten. En voor wie dat
niet genoeg is: bij Rachmaninovs hoog-
romantische *Derde pianoconcert* kun je
óók wegdromen.

Volgende concerten

4 OKTOBER 2025, 14.15 uur

Hemel en aarde bewogen

Rotterdams Philharmonisch Orkest

Luis Castillo-Briceño dirigent

Ralph van Raat piano

Cameron Carpenter orgel

Moussa A globe itself infolding

Pinkham Nowhere and No-When

Saint-Saëns Orgelsymfonie

**Twee Nederlandse – maar deze aarde
ontstijgende – premières met de fenome-
nale solisten Ralph van Raat en Cameron
Carpenter, én de bijna net zo on aardse
Orgelsymfonie van Camille Saint-Saëns.**

11 OKTOBER 2025, 14.15 uur

Het onsterfelijke **Requiem** van **Duruflé**

**Radio Filharmonisch Orkest, Groot
Omroepkoor, Nationaal Jongenskoor**

Stephan Zillas dirigent

Benjamin Goodson koordirigent

Irene Verburg koordirigent

Josef Špaček viool

Jasmin White mezzosopraan

Samuel Hasselhorn bariton

Leo van Doeselaar orgel

Tallis Why fum'th in sight

Vaughan Williams Fantasia on a theme
by Thomas Tallis

Respighi Concerto gregoriano

Duruflé Requiem

Colofon

UITGAVE NTR Klassiek

TEKST, REDACTIE, OPMAAK

Onno Schoonderwoerd

FOTOGRAFIE Julie Artacho, Marco Borg-
greve, Stefanie Jäger, Simon Pauly,
Karolina Wielocha

ART DIRECTION Norbert Croonenberg

DRUK Ten Herkel Grafisch Compleet

© 2025 NTR ZaterdagMatinee, Hilversum

Programmering en productie **NTR ZaterdagMatinee**

ARTISTIEK PROGRAMMEUR Frank Veenstra

CASTING CONSULTANT Christian Carlstedt

PRESENTATIE NTR ZATERDAGMATINEE, NPO

KLASSIEK Hans Haffmans

PRODUCTIE Dominique Slegers, Anita Wijnen

MARKETING & COMMUNICATIE Jorieke de

Fretes, Renske Homans, Mary Fan
Zandkamp

REPETITOR Ernst Munneke

BOVENTITELING Jurjen Stekelenburg

RADIOREDACTIE Myrthe van Dijk

HOOFDREDACTIE NTR KLASSIEK Makira Mual

EINDREDACTIE NTR KLASSIEK Jane van Laar

FINANCIËLE ADMINISTRATIE NTR & Stichting
Omroep Muziek